

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/65/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200927
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2719200927.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, D., zastúpená advokátom: JUDr. Ján Pekar, so sídlom Potočná 191/39, Skalica, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpená advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, o zaplatenie 2.500,82 eur s príslušenstvom a primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- eur, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3Csp/39/2019-107 zo dňa 31. mája 2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalovanej v zamietajúcom výroku IV. o d m i e t a.
- II. Odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I. II. III. a V. p o t v r d z u j e.
- III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.500,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.500,82 eur od 20.09.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 26.03.2013 je neplatná, výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie v sume 500,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom V. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení do 31.5.2014 (ďalej aj „OZ“), § 52 ods. 3a 4, § 488, § 489, § 451 ods. 1 a 2, § 456 prvá veta, § 458 prvá veta, § 563, § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 OZ, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, § 11 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f) a g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení účinnom do 9.6.2013 (ďalej aj „ZoSÚ“), § 551 ods. 1 a 2, § 37 ods. 1, § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len ako „zákon na ochranu spotrebiteľa“), § 17 ods. 3 ZoSÚ, § 39 OZ, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 26.3.2013 bola medzi žalovanou ako veriteľom a žalobkyňou dlžníkom uzatvorená Zmluva o úvere č. 203600914, ktorej predmetom bolo

poskytnutie úveru vo výške 700,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 680,- eur, t.j. celkovo zaplatiť sumu 1.380,- eur v jednej splátke vo výške 1.380,- eur do 25.03.2014. Úrok bol uvedený vo výške 39,15 % z poskytnutého úveru (274,05 eur) a administratívne náklady boli vyčíslené v sume 405,95 eur. Výška RPMN bola 97,14 %, priemerná hodnota RPMN 36,73 %. Žalobkyňa podpisom potvrdila prevzatie peňažnej hotovosti dňa 26.03.2013.

Z bodu 12. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vyplýva, že tento obsahuje dohodu o vyplnení zmenky na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmeniek vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi, v ktorých nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Podľa bodu 15. sa zmluvné strany dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka budú spravovať Obchodným zákonníkom.

Dňa 26.03.2013 bola medzi žalovanou ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom uzatvorená Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov s tým, že žalovaná ako dlžník (vystaviteľ zmenky) vystavil dňa 26.3.2013 zmenku v ktorej sa zaviazala na rad veriteľa zaplatiť zmenkovú sumu spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo zmenkovej sumy a súčasne jej vznikla v prípade omeškania povinnosť zaplatiť zákonný (sankčný) úrok vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy odo dňa omeškania dlžníka. Žalobkyňa ako dlžník vyjadrila súhlas s tým, aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok vo výške 115 eur s tým, že tieto budú uhrádzané na účet veriteľa pod variabilným symbolom: 8203600914 (číslo zmluvy na zmenke).

Dňa 26.03.2013 bola medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou uzatvorená Rozhodcovská zmluva, ktorej predmetom bolo dojednanie, že všetky spory vzniknuté zo Zmluvy o úvere č. 203600914 zo dňa 26.03.2013 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory vzniknuté z dohody o vyplnení zmeniek zabezpečujúcich uvedenú úverovú zmluvu budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na tomto súde, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Zmluva obsahovala dojednanie, že podanie žaloby na všeobecný súd bude rozvázovacou podmienkou tejto rozhodcovskej zmluvy, to neplatí, ak pred podaním žaloby na všeobecný súd bola podaná žaloba na rozhodcovský súd. Zmluva obsahovala dojednanie o možnosti odstúpiť (písomne) od tejto zmluvy v lehote 10 dní od jej uzatvorenia.

Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 17.01.2019 vyplýva, že bola vypracovaná žalovanou pre žalobkyňu, pričom z tejto výzvy vyplýva, že žalobkyňa dňa 15.01.2019 uhradila istinu úveru spolu s poplatkom vo výške 1.380,- eur na základe Zmluvy o úvere č. 203600914 zo dňa 26.03.2013. Nakoľko nedošlo k úhrade v dohodnutom čase podľa žalovanej, táto ju požiadala súčasne aj o úhradu dohodnutého zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy a zákonného zmenkového úroku vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy s poukazom na vyplnenú zmenku. Žalovaná ako dlžnú sumu v tejto výzve uviedla čiastku 5.846,29 eur s tým, aby ju žalobkyňa uhradila do 7 dní od doručenia výzvy.

Žalovaná písomnou žiadosťou o zrážky zo mzdy zo dňa 12.02.2019 požiadala zamestnávateľa žalobkyne (Schaeffler Skalica s.r.o.) o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobkyne ako dlžníka a to až do úplného splatenia dlhu do výšky 5.846,29 eur, a to s poukazom na uzatvorenú Dohodu o zrážkach zo mzdy. Ako variabilný symbol bol uvedený: 8203600914.

Z výpisu z Obchodného a Živnostenského registra na žalobkyňu vyplýva, že táto nie je vedená v týchto registroch. Z výpisu z Obchodného registra na žalovanú vyplýva, že predmetom jej podnikania je aj poskytovanie spotrebiteľských úverov.

Z výplatných pásiiek žalobkyne vyplýva, že z výplatnej pásky za február 2019 bola vykonaná zrážka v prospech žalovanej pod číslom 8203600914 vo výške 397,28 eur, za marec 2019 v sume 417,73 eur, za mesiac apríl 2019 v sume 568,24 eur, t.j. spolu 1.383,25 eur.

Z predloženého výpisu splátok a pokút k Zmluve č. 203600914 na žalobkyňu vyplýva, že súčet všetkých úhrad za obdobie od 07.05.2013 do 15.05.2019 je vo výške 3.200,82 eur.

Z rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 14966/14 zo dňa 12.11.2014 vyplýva, že ním bola žalobkyňa (v tom konaní ako žalovanej) uložená povinnosť zaplatiť žalovanej (v tom konaní ako žalobkyne) istinu vo výške 470 eur, úrok 45,96 eur, poplatok 405,95 eur spolu s príslušenstvom. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že rozhodnutie vychádzalo z uzavretej Zmluvy o úvere č. 203600914 zo dňa 26.03.2013 medzi sporovými stranami na základe ktorej boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 700 eur dlžníkovi (žalobkyne v tomto konaní), ktoré sa zaviazala splatiť spolu s úrokom vo výške 39,15 % ročne a administratívnymi nákladmi 405,95 eur do 25.03.2014, pričom z toho bola uhradená suma 230,- eur. Rozhodcovský súd taktiež uviedol, že jeho právomoc je daná na základe Rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej v spore medzi stranami.

4. Vecne argumentoval tým, že „dospel k právnemu záveru, že žaloba (po pripustení jej zmeny) o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou bola dôvodnou v rozsahu uvedenom vo výroku I. tohto rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom bola dňa 26.03.2013 uzatvorená zmluva o úvere č. 203600914, ktorú je potrebné v zmysle § 2 písm. d) ZoSÚ považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom žalovaná mala postavenie veriteľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ) a žalobkyňa postavenie spotrebiteľa (§ 2 písm. a/ ZoSÚ). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyňi ako dlžníkovi (spotrebiteľovi) vo výške 700,- eur, ktoré sa žalobkyňa zaviazala uhradiť spolu s poplatkom vo výške 680,- eur (z toho úrok pri sadzbe 39,15 % v sume 274,05 eur a administratívny poplatok v sume 405,95 eur), t.j. celkovo zaplatiť sumu 1.380,- eur najneskôr do 25.03.2014. Z výpisov zo živnostenského a obchodného registra na žalobkyňu vyplýva, že táto pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, nakoľko v danom čase nemala postavenie podnikateľa. Čo sa týka postavenia žalovanej, táto mala postavenie veriteľa (§ 2 písm. b/ ZoSÚ), t.j. právnická osoba, ktorá poskytla spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti (výpis z obchodného registra na žalovanú). Vychádzajúc z ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, podľa ktorého v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 (posudzovania schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa) sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, podľa súdu je potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať ako bezúročný a bezpoplatkový, a to z dôvodu hrubého porušenie povinnosti žalovanej ako veriteľa podľa § 7 ods. 1, keďže žalovaná pred uzavretím zmluvy neposúdila s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Takýto stav tvrdený nebol a nevyplýval ani z predložených dôkazov. Podľa súdu, vychádzajúc pritom zo zisteného skutkového stavu veci, žalovaná ako veriteľ si tak nespĺnila zákonom uloženú povinnosť v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ. Uvedený postup bol postup stanovený zákonom, preto nebolo povinnosťou súdu žalovanú na preukázanie tohto zákonom stanoveného postupu vyzývať, nakoľko by tým súd zasahoval do hmotnoprávných ustanovení a porušil by tým zásadu „rovnosti“ sporových strán v neprospech žalobkyne (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoCsp/42/2021-222 zo dňa 23.03.2022). Právnym následkom uvedeného stavu je potom v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ to, že poskytnutý spotrebiteľský úver zo dňa 26.03.2013 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za bezúročný a bezpoplatkový sa predmetný spotrebiteľský úver považuje podľa súdu aj z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, v spojení s § 9 ods. 2 písm. f), g) ZoSÚ, nakoľko predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadovanú náležitosť, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), ktorý pojem je potrebné odlišovať od samostatne zákonom definovaného pojmu termín konečnej splatnosti. Predmetná zmluva obsahovala údaj o konečnej splatnosti (25.03.2014), avšak neobsahovala dobu trvania zmluvy. Zmluva taktiež neobsahovala podmienky upravujúce čerpanie úveru (§ 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ), nič na tom nemení tá skutočnosť, že žalobkyňa ako dlžník v predmetnej zmluve potvrdila prevzatie sumy úveru vo výške 700,- eur vo forme peňažnej hotovosti. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd považoval poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 700,- eur za bezúročný a bezpoplatkový, preto ani nebolo potrebné sa zo strany súdu vysporiadať s ostatnými námietkami a argumentáciami sporových strán vo vzťahu k predmetnej zmluve, nakoľko by toto skúmanie bolo bez právneho významu k zisteným záverom v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Podľa súdu bola zmluva o úvere uzatvorená platne, neboli preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by spôsobili neplatnosť tejto zmluvy. Čo sa týka ostatných porušení § 9 ods. 2 ZoSÚ, na ktoré poukazovala žalobkyňa, tieto boli podľa súdu bez právneho významu na meritóne rozhodnutie súdu (najmä vo vzťahu k prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru), preto sa súd nimi ani podrobnejšie nevysporiadal. Druh spotrebiteľského úveru podľa súdu bol uvedený, keďže bolo uvedené, že sa jedná o zmluvu o úvere (§ 1 ods. 2 ZoSÚ). Žalobkyňa mala teda právnu povinnosť vrátiť žalovanej ňou poskytnutú sumu úveru, a to vo výške 700,- eur (nesporným je čerpanie úveru v sume 700,- eur) bez úrokov a poplatkov. Ako však vyplýva zo zisteného skutkového stavu, žalobkyňa žalovanej uhradila celkovo sumu 3.200,82 eur, čo vypláva z listiny (č.l. 34 spisu) - výpis splátok a pokút k Zmluve č. 203600914 (súčet všetkých úhrad za obdobie od 7.05.2013 do 15.05.2019 bol vo výške 3.200,82 eur), teda žalobkyňa zaplatila čiastku o 2.500,82 eur vyššiu než bola jej právna povinnosť (3.200,82 eur – 700,- eur). A práve zaplataenie tejto sumy sa žalobkyňa domáhala žalobou, táto suma predstavuje podľa žalobkyne bezdôvodné obohatenie sa žalovanej. Súd sa stotožnil s právnym posúdením nároku uplatňovaného žalobkyňou, t.j. že sa na strane žalovanej jedná o bezdôvodné obohatenie, t.j. majetkový prospech žalovanej získaný bez právneho dôvodu, a to pre právne posúdenie predmetnej zmluvy o úvere č. 203600914 zo dňa 26.03.2013 ako bezúročnej a bezpoplatkovej. Žalovaná teda nemala právny dôvod na zaplataenie (priatie) inej (vyššej) sumy než sumy poskytnutého (bezúročného a bezpoplatkového) úveru vo výške 700,- eur. Súd preto žalobe žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto čiastke ako dôvodnej vyhovel a uložil

žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni (vydať jej bezdôvodné obohatenie sa v zmysle §§ 456, 458 OZ) v sume 2.500,82 eur tak ako je to uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

Nakoľko je žalovaná preukázateľne v omeškaní so splnením peňažného dlhu, má žalobkyňa právo požadovať od nej podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania. Žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po vykonaní príslušnej (poslednej) zrážky zo mzdy, ktorá bola uskutočnená dňa 15.05.2019, t.j. úrok z omeškania žiadala od 16.05.2019, čo však podľa súdu nebolo dôvodné, nakoľko pri bezdôvodnom obohatení nie je čas splnenia dohodnutý ani ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, a preto je žalovaná ako dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ (žalobkyňa) požiadal. Súd preto vychádzal pri omeškaní žalovanej z dátumu doručenia žaloby žalovanej, čo bolo dňa 19.09.2019 (č.l. 13 spisu), teda do omeškania sa žalovaná tak podľa súdu dostala dňa 20.09.2019 (§ 563 v spojení s § 517 ods. 1, 2 OZ). Súd preto žalobkyni priznal úrok z omeškania uplatnený v zákonnej sadzbe 5 % ročne podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., avšak od 20.09.2019 (výrok I.), vo zvyšnej časti preto žalobu žalobkyne vo vzťahu k žiadanému úroku z omeškania ako nedôvodnú zamietol (výrok IV.).

Čo sa týka námietky žalovanej na prekážku rozhodnutej veci, keďže o platnosti jednotlivých častí Zmluvy o úvere č. 203600914 už bolo podľa žalovanej dňa 12.11.2014 rozhodnuté (či zmluva je bezúročná, bezpoplatková alebo nie) rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž pod sp. zn. SR 14966/14, ktorý nadobudol aj právoplatnosť, súd uvádza, že táto námietka žalovanej bola súdom vyhodnotená ako nedôvodná. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/237/2013 zo dňa 30.09.2015 súd uvádza, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre civilné súdne konanie, je však potrebné osobitne zdôrazniť, že tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. V čase uzavretia zmluvy o úvere úpravu spotrebiteľských zmlúv, včítane neprijateľných podmienok obsahoval aj § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súčasťou zmluvného dojednanja sporových strán bola rozhodcovská zmluva zo dňa 26.03.2013, v zmysle ktorej všetky ich spory budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. K právnenému posúdeniu rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal právne závery v množstve svojich rozhodnutiach, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu. Na neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky nič nemení ani to, že umožňuje alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúcha iba žalujúcemu a nie je možné ju následne zmeniť. S prihliadnutím na povahu daného právneho vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je preto možné konštatovať, že takáto „voľba“ právomoci je iba formálna, iluzórna a zodpovedá len záujmom dodávateľa (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1ECdo 12/2014, 2 ECdo 147/2013, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013, 6ECdo 184/2013). Potom takáto neplatná rozhodcovská doložka (resp. zmluva) nemohla ani v danom prípade založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 14966/14 zo dňa 12.11.2014 nemohol založiť prekážku veci právoplatne rozhodnutej.

Čo sa týka dôvodnosti tej časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorenej medzi ňou ako žalobkyňou a žalovanou dňa 26.03.2013, súd sa v prvom rade zaoberal obranou žalovanej ohľadom prípustnosti žaloby v zmysle § 137 písm. d) CSP. V danom prípade, keďže sa žalobkyňa domáhala neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, sa jednalo o žalobu o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 137 písm. d) CSP je potrebné uviesť, že Civilný sporový poriadok zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Poukazujúc (podporne) aj na právne závery vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24.11.2021 sp. zn. 16Csp/16/2021 ako i rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.10.2021 sp. zn. 17CoCsp/53/2020 súd uvádza, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.03.2013 a na ňu nadväzujúca predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 26.03.2013 sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle § 52 OZ, kde žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľa a žalovaná postavenie dodávateľa. Uvedené právne posúdenie ako spotrebiteľského vzťahu je súdnou praxou ustálené a nebolo ani sporným v tomto konaní. Keďže sa teda jedná o spotrebiteľskú zmluvu, žalobkyňa sa ako spotrebiteľ môže v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáhať ochrany svojho práva žalobou na súde (aj) podľa tohto ustanovenia, čím

je podľa súdu splnená podmienka stanovená § 137 písm. d) CSP na podanie takejto žaloby žalobcom o určenie právnej skutočnosti (neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy), preto obrana žalovanej bola súdom vyhodnotená v tomto smere ako nedôvodná. Prípustnosť takejto žaloby vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/483/2014 zo dňa 18.11.2015 ako i sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.3.2019, na ktoré súd odkazuje.

Súd preto následne pristúpil k meritórnemu posúdeniu platnosti predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 26.03.2013 a dospel k záveru, že táto je neplatná. Z vykonaného dokazovania vyplýva (boli potvrdené tvrdenia žalobkyne), že na jej podklade boli vykonávané zrážky zo mzdy žalobkyne, posledná zrážka zo mzdy bola vykonaná dňa 15.05.2019 v sume 568,24 eur, pričom ako vyplýva zo znenia predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy, výška zrážok mala byť v sume 115,- eur. Súd predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 26.03.2013 s poukazom na ust. § 37 OZ posúdil ako neplatnú. Výkladom ust. § 551 ods. 1 OZ treba dospieť k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov okrem označenia veriteľa, dlžníka, platiteľa mzdy musí obsahovať aj označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. Z obsahu predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 26.03.2013 však vyplýva, že tieto náležitosti neboli v dohode obsiahnuté. Dohoda je v tomto smere neurčitá pri identifikácii pohľadávky. Podľa súdu vymedzenie zabezpečenej pohľadávky v dohode o výkone zrážok zo mzdy by malo byť jednoznačné. Žalobkyňa ako dlžník sa tak dostala do situácie, že nevedela určiť celkovú výšku zabezpečenej pohľadávky. Súčasne bola byť touto dohodou uspokojená pohľadávka žalovanej zo zmenky, pričom v zmysle § 17 ods. 3 ZoSÚ v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splnenie dlhu zabezpečiť zmenkou. Z tohto dôvodu možno hovoriť o neplatnom právnom úkone (§ 39 OZ), ktorý je v rozpore so zákonom (§ 17 ods. 3 ZoSÚ). Súd ďalej poznamenáva, že žalovaná by výkonom práva z predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy vykonávala úhradu jej pohľadávky (ktorá navyše nebola nespochybniteľným spôsobom v dohode vymedzená) voči žalobkyňi bez súdnej kontroly, čím by dochádzalo k nežiaducemu, nekontrolovateľnému zásahu do majetku žalobkyne, pričom výška (ostatnej) mesačnej zrážky v sume 568,24 eur je značným zásahom do majetku žalobkyne a súčasne je v rozpore s obsahom predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy. Týmto by dochádzalo aj k obchádzaniu súdnej kontroly zmluvných podmienok (dôvodnosti nároku). Súd preto žalobe žalobkyne v tejto časti vyhovel (výrok II.).

Čo sa týka nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 500,- eur ako primeraného finančného zadostučinenia požadovaného žalobkyňou z dôvodov ňou uvedených, tento nárok súd považoval taktiež za dôvodný v celom rozsahu (výrok III. tohto rozsudku).

Ako vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi (k tomu KS Prešov sp. zn. 7CoCsp/2/2021 zo dňa 30.09.2021). Primerané finančné zadostučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom (k tomu NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia. Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli a potom tiež v rovine psychického napätia, stresu a dĺžke trvania závadového stavu. Účelom zadostučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradiť ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Uvedené podmienky podľa súdu splnené v danom prípade boli, keď súd judikoval (výrokom I. tohto rozsudku) právo žalobkyňi na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovanej (z dôvodu bezúročného a bezpoplatkového úveru v zmysle osobitného zákona č. 129/2010 Z.z.) a súčasne súd určil (výrokom II.) neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej boli zo mzdy žalobkyne vykonávané zrážky, naposledy dňa 15.05.2019 v sume 568,24 eur, pričom podľa predmetnej Dohody mala byť výška zrážky v sume 115,- eur. Tieto skutočnosti podľa súdu odôvodňujú nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, súd tento jej nárok vyhodnotil ako dôvodný. Súd zohľadnil aj tú skutočnosť,

že napriek tomu, že žalobkyňa istinu v sume 700,- eur žalovanej uhradila (dňa 15.01.2019), bola napriek tomu žalovanou vyzvaná výzvou zo dňa 17.01.2019 na úhradu údajne dlžnej sumy 5.846,29 eur, týmto postupom podľa súdu dochádzalo zo strany žalovanej k porušovaniu práv žalobkyne ako spotrebiteľky značným spôsobom.

Čo sa týka výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné uviesť, že žalovaná je do určitej miery už sankcionovaná tým, že súd posúdil úver, v ktorom má postavenie veriteľa ako bezúročný a bez poplatkov. So zreteľom aj na túto skutočnosť, ako aj na okolnosti uvádzané žalobkyňou súd čo sa týka výšky (rozsahu) primeraného finančného zadosťučinenia postupoval tak, že túto (požadovanú v sume 500,- eur) vyhodnotil ako dôvodnú, a to v súlade s právnym názorom KS Trnava sp. zn. 10CoCsp/15/2021 zo dňa 26.05.2021, ktorý sa primerané považoval finančné zadosťučinenie v rozsahu 1/4 úspešného nároku žalobkyne, čo v danom prípade pri sume 2.500,82 eur dané bolo.

Vo vzťahu k trvaniu neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Skalica č.k. 1Csp/15/2019 - 17 zo dňa 20.05.2019 (právoplatného dňa 12.06.2019) súd uvádza, že právoplatnosťou tohto konania jeho trvanie zo zákona zanikne (§ 333 CSP).

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. Súd vychádzal z toho, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu musí byť vypočítaný s použitím vstupných súm - výška pohľadávky uplatnenej a priznanej. Úrok z omeškania, ktorý nie je samostatným nárokom v konaní, ale príslušenstvom uplatnenej pohľadávky, neovplyvňuje úspech alebo neúspech v konaní. Výška úroku z omeškania nemôže byť zahrnutá do hodnoty výšky uplatnenej pohľadávky, z ktorej je vypočítaný pomer úspechu a neúspechu v súvislosti s náhradou trov konania (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/42/2015 zo dňa 24.02.2015). Čiastočné zamietnutie žaloby v časti úroku z omeškania teda nemalo vplyv na konštatovanie o plnom úspechu žalobkyne v tomto konaní. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP)“.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie. Žalovaná má za to, že v predmetnom sporovom konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) CSP - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa so žalovanou uzatvorili dňa 26.03.2013 zmluvu o úvere č. 203600914, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 700,- eur. Predmetná zmluva o úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že v čase uzavretia Zmluvy neexistoval a nebol účinným žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní obdobia prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Nemožno sa dovolávať údajov výlučne bánk. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a ďalej nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj žalovaná. Naviac prevýšenie takejto odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného.

Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, Zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od veriteľa prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka či na dané podmienky úverovej Zmluvy pristúpi alebo nie. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento je v Zmluve o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda dlžník musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia a mal okamžite pri podpisovaní Zmluvy o úvere vedomosť, aká je cena úveru. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013.

Žalobkyňa svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdila svojim podpisom. Žalobkyňa si bola vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Žalovaná poukazuje aj na Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04.

Žalovaná ďalej uvádza, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úroky, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia

niektorej splátky alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si žalobca ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania.

Žalovaná je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získala protistrana z poctivých zdrojov.

V prípade Dohody o zrážkach zo mzdy ide o dohodu zmluvných strán, ktorú uzatvorila na základe ich dobrovoľnosti. Dohoda bola dojednaná písomne ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere. Žalovaná má za to, že predmetná dohoda spĺňa všetky všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Možnosť zabezpečenia záväzku je esenciálnou zložkou každého zmluvného vzťahu, na základe ktorého je veriteľ, resp. záujem veriteľa chránený pred zlou platobnou disciplínou dlžníka. Dohoda obsahuje tiež súhlas dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne boli poukazované na účet veriteľa, pričom tieto zrážky neboli dohodnuté vo výške, ktorá by odporovala ustanoveniu § 551 Občianskeho zákonníka. Inštitút zrážok zo mzdy upravuje § 551 Občianskeho zákonníka a predstavuje legitímny prostriedok slúžiaci veriteľovi na zabezpečenie jeho dlhu. Dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa základné náležitosti, a to

1. písomnú formu,

2. súhlas dlžníka s dohodou, na znak čoho bola Dohoda podpísaná

3. Uzavretím dohody vzniká veriteľovi právo, aby mu po uplynutí doby splatnosti pohľadávky boli prevedené sumy zrazené na základe tejto dohody zo mzdy alebo iného príjmu dlžníka.

V dohode musí byť uvedené, v akom rozsahu sa majú vykonávať zrážky zo mzdy.

4. V prípade dohody o zrážkach zo mzdy sa veriteľ dostáva do majetkovoprávneho styku s ďalším subjektom, ktorý nie je priamym účastníkom dohody o zrážkach zo mzdy, t. j. s platiteľom mzdy. Preto v dohode musí byť platiteľ mzdy náležite identifikovaný, ako to je uvedené v spornej dohode. Presné označenie platiteľa mzdy je potrebné už z toho dôvodu, že platiteľ musí mať spoľahlivý doklad o tom, že zrážky vykonáva oprávnene.

Z vyššie uvedeného nie je možné ju vyhlásiť za neplatnú. Žalobkyňa mala možnosť súhlasiť/nesúhlasiť alebo odmietnuť/neodmietnuť Dohodu. Zároveň nie je pravdou, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože právny predpis (§ 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia, predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy (R 47/1974) a

ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto by musel tieto sumy vrátiť. Zákon o spotrebiteľských úveroch prípustnosť zabezpečenia úverového vzťahu výslovne pripúšťa aj v ust. § 4 ods. 1 a v ust. § 9 ods. 1 písm. q). Aj príslušné ustanovenia smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktoré boli transponované do príslušných predpisov slovenského právneho poriadku (najmä zákon o spotrebiteľských úveroch), výslovne pripúšťajú zabezpečenie spotrebiteľských úverov. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná.

Žalovaná má za to, že konajúci súd je povinný na skutkový prípad aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaná má za to, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu. Žalovaná žiada súd, aby vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorý sa domáha vydania finančného zadostučinenia napriek tomu, že konala v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásila, že si Zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013.

Žalovaná má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo – právneho vzťahu medzi ňou a žalovanou. Žalobkyňa ani nijakým spôsobom netvrdila a nepreukázala, že si žalovaná nespĺnila svoju poučovaciu povinnosť voči žalobkyňi. Žalobkyňa v konaní nepreukázala

ani nevysvetlila, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Žalovanej teda nie je zrejmé na základe akých skutočností si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 500,- eur. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaná je ďalej toho názoru, že žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Ust. § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalobca poukazuje na skutočnosť, že sa úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bola žalobkyňa, kto žiadal celkovo štrnásťkrát o úver. S poukazom na vyššie uvedené, za daného stavu a s ohľadom na opakované ľahostajné konanie žalobkyne, výška uplatneného finančného zadosťučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda pôsobiť preventívne naprieč existujúcich spotrebiteľských vzťahov. Priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Žalovaná navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že zmluva neobsahuje zákonnú náležitosť, nie je v nej uvedený údaj „doba splatnosti“, zmluva taktiež neobsahuje podmienky čerpania úveru, toto konštatoval aj súd v rozsudku. Zvyšok časti I. odvolania žalobkyňa považuje za absolútne bezpredmetný. Žalovaná rozsiahlo argumentuje ohľadom primeranosti požadovanej odplaty, následne sa zaoberá tým, že žalobkyňa dostatočne prejavila vôľu uzavrieť zmluvu. Je zrejmé, že žalovaná sa obsahom odôvodnenia rozsudku náležite nezaoberala. Súd prvej inštancie na uvedené v odôvodnení rozsudku nepoukazoval. Súd zmluvu vyhodnotil ako bezúročnú a bez poplatkov s poukazom na to, že žalovaná nepreskúmala jej schopnosť splácať poskytnutý úver a na to, že zmluva neobsahuje zákonnú náležitosť – dobu splatnosti a podmienky čerpania úveru. K uvedeným skutočnostiam sa žalovaná v odvolaní nijako nevyjadřila.

Podľa žalobkyne je zrejmé, že zmluva neobsahuje zákonnú náležitosť, čo spôsobilo, že je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Nie je potrebné, aby bola vyhlásená za neplatnú. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej nepochybne došlo, keďže od žalobkyni žiadal úhrady v sume vyššej, než bola poskytnutá žalovanou.

Súd prvej inštancie v konaní správne dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Dohoda neobsahuje zákonné náležitosti – označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide. Zároveň nebola individuálne dojednaná. Okresný súd v rozsudku však netvrdí, že zabezpečenie záväzku dohodou o zrážkach zo mzdy je absolútne neprípustné. Je nepochybné, že je možné záväzok takouto formou zabezpečiť, avšak dohoda musí byť uzatvorená v súlade so zákonom, obsahovať všetky obligatórne náležitosti a musí byť individuálne dojednaná stranami uzatvárajúcimi túto dohodu. Práve v prípade žalobkyne sa ukázalo, že vykonávanie zrážok zo mzdy na základe dohody bez chýbajúcich náležitostí, a najmä bez jednoznačného rozhodnutia súdu môže mať až existenčné dôsledky. Aj napriek tomu, že bola dohodnutá výška splátok v sume 115,- eur, mesačne bola vykonaná zrážka zo mzdy až v sume 568,24 eur. Žalovaná pritom v odvolaní tvrdí, že pri využití dohody o zrážkach zo mzdy nemôže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, keďže zákonný limit výšky vykonávaných zrážok je daný zákonom. Je nepochybné, že v prípade žalobkyne boli zrážky vykonávané v značnej vyššej sume, pričom žalovaná voči tomuto nenamietala a prijala plnenia v plnom rozsahu.

Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 16Co/61/2019 zo dňa 04.03.2020, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 26Co/177/2017 zo dňa 23.10.2018.

Súd primeranosť finančného zadostučinenia posúdil a vyjadril sa k nemu v odseku 57. a 58. predmetného rozsudku.

Tvrdenia žalovanej, že žalobkyňa v rámci kontraktáčného procesu postupovala ľahostajne, keď súhlasila s obsahom zmluvy, aj napriek tomu, že bola oboznámená s podmienkami poskytnutia úveru a všeobecnými obchodnými podmienkami, považuje za bezpredmetné. V mnohých súdnych konaniach vedených proti žalovanej bolo právoplatne preukázané, že žalovaná nedostatočne informuje o podmienkach poskytnutia úveru a všeobecných obchodných podmienkach. Je bežnou praxou žalovanej, že uzatvára zmluvy, v ktorých chýbajú zákonné náležitosti, obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky, prípadne zabezpečuje úverové zmluvy neplatnými zmenkami a dohodami o zrážkach zo mzdy. Takéto tvrdenia z jeho strany teda považuje za absolútne nevhodné.

Žalovaná sa v odvolaní neustále opakuje ohľadom nepreukázania spôsobenia nemateriálnej ujmy na strane žalobkyne. Dôvodnosť priznania primeraného finančného zadostučinenia vyplýva priamo zo zákona, t.j. z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. – vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. (s uvedeným sa však vysporiadal už súd v odôvodnení rozsudku). Je však nepochybné, že žalobkyňa bola spôsobená taktiež materiálna i nemateriálna ujma, keďže musela dlhodobo znášať nezákonné zrážky v absolútne neprimeranej výške. Bezpochyby bola vystavená psychickému vypätiu a neistote vyplývajúcim aj z tohto súdneho konania, pričom tieto budú trvať až do jeho právoplatného skončenia.

Žiada, aby odvolací súd rozhodol, že odvolanie žalovanej ako nedôvodné zamietol a zároveň žiada priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku.) a dospel k záveru, že je potrebné odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku IV. odmietnuť a rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., V. potvrdiť.

9. Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

10. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je rozhodnutie vydané v neprospech strany, je už ponechané na výklad súdu. Rozhodujúcim meradlom pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech odvolateľa, bude porovnanie petitu žaloby s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie. Rozhodnutie bolo vydané v neprospech strany, ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma. Táto ujma však musí existovať objektívne, nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola ujma spôsobená.

11. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, tu citované ustanovenie § 359 Civilného sporového poriadku, za to, že na strane žalovanej výrokom IV. rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna, teda ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná. Takýto záver vyplýva z toho, že výrokom IV. súd prvej inštancie žalobu žalobkyne vo zvyšku zamietol, teda v tejto časti požiadavky uplatnenej žalobou bola žalovaná úspešná, resp. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. bol vydaný v jej prospech. Takéto odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, teda žalovaná bola osobou, ktorá v dôsledku čiastočného zamietnutia žaloby žalobkyne zaznamenala

v konaní čiastočný procesný úspech, takýmto zamietajúcim rozhodnutím neutrpela žiadnu ujmu na právach.

12. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolanie proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie v danom prípade podala neoprávnená osoba, odvolací súd odvolanie žalovanej proti zamietajúcemu výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odmietol.

13. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na zaplatenie sumy 2.500,82 eur s príslušenstvom, určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 26.03.2013, zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.500,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.500,82 eur od 20.09.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 26.03.2013 je neplatná, výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom IV. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom V. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. Žalovaná napadla rozsudok v celom rozsahu z odvolacích dôvodov, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil uplatnený nárok.

14. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivu i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. K odvolacím argumentom žalovanej sa potom žiada dodať už len nasledovné:

15. Žalovaná v odvolaní argumentovala vo vzťahu k výške úrokovej sadzby a k primeranosti požadovanej odplaty a k výške príslušného poplatku. Uvedená argumentácia je vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku nenáležitá. Závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru zo dňa 26.03.2013 sa týkali porušenia povinností žalovanej pred uzavretím zmluvy posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne splácať spotrebiteľský úver; zmluva neobsahovala dobu trvania zmluvy a neobsahovala podmienky upravujúce čerpanie úveru. Odvolacie argumenty nekorešponujú s dôvodmi napadnutého rozsudku v časti výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 2.500,82 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

16. Žalovaná v odvolaní poukazuje, že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia. K uvedenému odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie v bode 51. odôvodnenia rozsudku sú správne, na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré predstavuje majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu vzhľadom na posúdenie zmluvy zo dňa 26.03.2013 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Na strane žalovanej nie je právny dôvod na zaplatenie vyššej sumy ako sumy poskytnutého úveru. Právna kvalifikácia súdu prvej inštancie na zaplatenie sumy 2.500,82 eur bola správna.

17. Žalovaná vo vzťahu k výroku II. dôvodí, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov uzavretá medzi stranami dňa 26.03.2013 bola riadna, obsahuje všetky zákonné náležitosti.

18. V prvom rade bolo potrebné sa zaoberať otázkou prípustnosti uplatnenej žaloby, pričom súd prvej inštancie dospel k správnym záverom, že ide o žalobu určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku a osobitným predpisom je § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

19. Súd prvej inštancie dospel k správny záverom pri preskúmaní platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 26.03.2013, keď zistil dôvody jej neplatnosti spočívajúce v absencii náležitostí vychádzajúc z výkladu § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko dohoda je neurčitá pri identifikácii pohľadávky; dohoda je v rozpore s § 17 ods. 3 ZoSÚ, pretože v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splnenie dlhu zabezpečiť zmenkou; výška mesačnej zrážky 568,24 eur je značným zásahom do majetku žalobkyne. Odvolacia argumentácia žalovanej je nedôvodná, súd prvej inštancie podrobil súdnej kontrole Dohodu o zrážkach zo mzdy. Odvolací súd tiež konštatuje vo vzťahu k neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy jej formulárový charakter. Z jej obsahu je zrejmé, že sa jedná o typovú zmluvu, ktorej znenie mala žalovaná vopred pripravené.

20. Odvolací súd poukazuje na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej sa vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, teda výklad v súlade so Smernicou Rady 93/13/ EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) tak, aby sa zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú priamy účinok. Aplikácia smernice založená na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva tak môže byť použitá vo všetkých horizontálnych aj vertikálnych sporoch. Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený v smernici z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán. Preto inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd za každých okolností ohľad. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice jej účinku. Vychádzajúc z komplexnej úpravy dohody o zrážkach zo mzdy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora EÚ. Dohodu o zrážkach zo mzdy preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako v celom rozsahu neplatnú.

21. Žalovaná v odvolaní nesúhlasí s výrokom III., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť 500 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Žalovaná žiadala, aby súd zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu, žiadala zohľadniť ľahostajné konanie žalobkyne, nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného zadosťučinenia a priznaná suma poskytuje ochranu a ospravedlňuje ľahostajnosť žalobkyne. Uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú a poukazuje na bod 57 a 58 napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie presvedčivo a vyčerpávajúco zdôvodnil kritériá, ktoré zohľadnil pri hodnotení dôvodnosti nároku žalobkyne na finančné zadosťučinenie a primeranosti výšky priznaného nároku. Odvolací súd zdôrazňuje, že základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Toto porušenie povinností zo strany žalovanej bolo splnené a to judikovaním výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.500,82 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaná pri vyhotovovaní zmluvy porušila ustanovenia ZoSÚ a predmetný úver súd posúdil za bezúročný a bez poplatkov pre pochybenia pri vypracovaní zmluvy o úvere. Už len táto samotná skutočnosť odôvodňuje nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Pri posudzovaní primeranosti žalovanej čiastky bolo potrebné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovanou, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa. Súd prvej inštancie preto správne zohľadnil výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej (2.500,82 eur), potrebu iniciovať súdne konanie, ktorým sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a v rámci ktorého súd konštatoval porušenie povinností na strane

žalovanej, dĺžku trvania súdneho sporu (ktorá zahŕňa obdobie, po dobu ktorého žalobkyňa nemohla nijako disponovať s finančnými prostriedkami, ktoré predstavujú bezdôvodné obohatenie).

23. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a III., včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku V. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím § 387 Civilného sporového poriadku potvrdil.

24. V zmysle § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. V zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).